

Er viel een gestage motregen uit laaghangende wolken, die wat kleur betreft overeenkwamen met het leistenen dak van de parochiekerk van Dryfesdale en verder alle kleur onttrokken aan de rode zandstenen muren. De wereld was monochroom van verdriet.

Goed intro, dacht Allie Burns, die het zichzelf onmiddellijk kwalijk nam toen het idee bij haar opkwam. Ze was voor zonsopgang naar de kerk gekomen, omdat ze wist dat ze de rest van de wereldpers te snel af moest zijn bij de herdenkingsdienst voor de Lockerbie-aanslag, als ze tenminste enige kans wilde maken op een acceptabel exclusief verslag dat overeind zou blijven tot de krant van zondag. De hoofdingang van de kerk was nog op slot, maar ze stond net zo lang tussen de verweerde zandstenen grafstenen tot er een busje van een bloemist de oprijlaan insloeg. Ze bewoog zich steels tussen de grafstenen door naar de voorkant van de kerk. Een vrouw van middelbare leeftijd in een nylon overall met daarover een regenjack stond te worstelen met een indrukwekkende lading rouwkransen.

‘Laat me u een handje helpen,’ zei Allie, die niet op antwoord wachtte maar onmiddellijk de bloemen begon uit te laden.

‘Goddank! Ben je van de kerk?’ vroeg de vrouw.

Het correcte antwoord zou zijn geweest: ‘Nee, ik ben redacteur noordelijk nieuws van de *Sunday Globe*.’ Allie koos voor het minder problematische: ‘Ik kon het niet aanzien dat u in uw eentje stond te ploeteren.’

Ze laadden het busje samen uit en brachten de bloemen naar binnen door een onopvallende zijdeur. Allie nam snel het voor de Schotse kerk kenmerkende spartaanse interieur in zich op, met de

eenvoudige houten kerkbanken, de onversierde avondmaalstafel en de van blokken plaatselijke steen gemaakte preekstoel. De galerij erboven kon bogen op een tongewelf, waarvan de panelen in tegenstelling tot de witte gordelbogen verrassend genoeg roze waren geschilderd. Achter in de kerk zat een jongetje met gebogen hoofd.

‘Och heden!’ zei Allie’s nieuwe vriendin. ‘Dat zal dat jochie zijn dat zijn moeder, zijn vader en zijn broer heeft verloren.’

Allie wist precies wie ze bedoelde. Hij was bij een vriendje thuis gaan tafeltennissen. Toen Pan Am-vlucht 103 boven de kleine Schotse stad uiteenspatte als gevolg van een terroristenbom, had een deel van de rondvliegende wrakstukken acht huizen met de grond gelijk gemaakt. In een van die huizen had de familie van de jongen gewoond. Vier dagen voor kerst.

Nu had ze een nog beter intro.

Voordat ze verder nog iets kon zeggen, kwamen er twee potige mannen in donkere pakken geïrriteerd door de zijdeur naar binnen stormen. Ze namen de bloemiste vluchtig op en keken Allie vervolgens boos aan, die door haar zwarte regenjas met ceintuur en modieuze schoenen werd verraden. ‘Wie bent u?’

Allie glimlachte verzoenend. Ze stak haar handen met de palmen naar hen toe op. ‘Ik ga al,’ zei ze.

De jongste van de twee was sneller dan hij eruitzag. Hij stak zijn hand uit en greep haar arm vast. ‘Niet zo snel. Wat doet u hier?’

‘Niets duisters. Ik ben van de pers,’ zei ze met een zucht. ‘Ik kwam net aan, en deze dame leek wel wat hulp te kunnen gebruiken.’ Ze stak haar vrije hand in haar zak en haalde haar perskaart van de NUJ tevoorschijn. ‘Ik zal u verder niet in de weg lopen, als u me alleen maar even...’ Ze knikte naar de vingers die haar stevig vasthielden.

‘U mag hier niet zijn,’ snauwde hij haar toe. ‘Schaamt u zich niet? Dit is een herdenkingsdienst, geen persconferentie.’ Hij liet haar los. ‘Wegwezen naar de rest van het ongedierte.’

Allie perste er een glimlach uit. Laat ze nooit merken dat je geïntimideerd bent, ongeacht of ze nu tot de mensen van goede wil of tot de slechteriken behoren. Op weg naar buiten knikte ze nog even naar de bloemiste, uit wier gezichtsuitdrukking niet viel op te maken wat ze ervan vond.

Terwijl ze binnen was, was het door Allie verwachte beveili-

gingskordon rond de kerk inderdaad gelegd. De tientallen politieagenten waren geen verrassing, gezien het feit dat de dienst voor de 270 slachtoffers van de vermeende terroristische aanslag zou worden bijgewoond door de premier en de Amerikaanse ambassadeur. Om maar te zwijgen van nog eens zevenhonderd rouwenden uit de stad en van ver daarbuiten.

Allie zag de perskraal, waar tientallen verslaggevers en fotografen door een aanvullend kordon werden omsloten. Ze had daar niets te zoeken. Het was woensdag vandaag, en de journalisten van de dagbladen die er verslag van deden zouden de hoofdzaken van de herdenkingsdienst vele malen tot in detail beschrijven. Als ze geluk had, zou haar vroege exclusieve informatie tot zondag overeind blijven. Maar het zou geen kwaad kunnen om nog naar iets anders op zoek te gaan. Ze bleef op afstand en ging tussen de groeiende menigte staan die in de regen op de trottoirs van de hoofdstraat stond. Het lukte haar om de hoofdingang goed in het zicht te houden, en ze haalde een vouwparaplu uit haar schouderetas, die ze vervolgens openklapte.

De rouwenden begonnen te arriveren. Sommigen droegen witte anjers, anderen hadden kleine of grote boeketten bij zich, en velen konden hun tranen niet bedwingen. Allie had zich moeilijk een voorstelling kunnen maken van de schok en het verdriet die hen in de greep hielden. De twee weken tijd na de ramp die aan 270 mensen het leven had gekost zou het schild van natuurlijke ontkenning amper doorbroken kunnen hebben. Als Rona tot een van die plotselinge doden had behoord, betwijfelde Allie of ze zelfs maar in staat zou zijn om overeind te blijven, laat staan dat ze onder het toezien oog van de wereld een kerk zou kunnen binnenlopen.

Maar gelukkig was ze niet een van de nabestaanden, ook al had ze hier door de straten gelopen op de avond dat het vliegtuig uiteen was gevallen, waardoor wrakstukken en menselijke resten over de stad en de velden eromheen waren verspreid en wegen in rivieren van vuur waren veranderd. Allie was gestruikeld over verdwaalde klinknagels en had haar been opgehaald aan een gekarteld stuk metaal, ze had de afgrijselijke uiteenlopende brandgeuren ingeademd, en ze had met plaatselijke inwoners gesproken die amper in hele zinnen konden praten. Ze was dichtbij gekomen, maar

vandaag had ze geen recht om te treuren. Medeleven, medelijden, woede, dat wel. Maar geen verdriet.

Het begon Allie op te vallen dat er voor het eerst in twee weken geen geratel van motoren boven haar hoofd klonk. De militaire helikopters die de lucht hadden doorkruist op zoek naar wrakstukken waren afwezig, vermoedelijk uit respect. Er was ook geen verkeer op straat. In plaats daarvan hing er een drukkende stilte in de straat. Allie had nog nooit in zo'n stille menigte gestaan. Er werd om haar heen niet gepraat, er werd niet gespeculeerd over wie de herdenkingsdienst zouden bijwonen. Zelfs geen veroordeling van de vermeende bommenleggers, of speculaties over wie er achter de aanslag zou kunnen zitten. Alleen maar het lichte druppelen van regen op paraplu's.

Maar toen de bekende persoonlijkheden bij de kerkpoort aankwamen, hoorde ze een zacht gemompel door de menigte gaan. De premier en haar man, de leider van de oppositie, de Amerikaanse ambassadeur, verschillende half herkende gezichten van politici. En vlak achter hen liep de onmiskenbare, forse gedaante van Wallace 'Ace' Lockhart. Iets langer dan 1 meter 85, met stevige benen die het brede lichaam van een afgetakelde zwaargewicht bokser droegen, ging de krantenbaas gekleed in een zwarte jas met twee rijen knopen en een kraag van astrakanbont. Hij had het plaatje afgerond met de onvermijdelijke vilthoed met opstaande rand, die hij volgens Allie uitsluitend droeg omdat hij dacht dat dat hem enigszins op Churchill deed lijken, helemaal wanneer hij een van zijn cohiba esplendidos rookte.

Typisch Ace Lockhart. Zich indringen bij een gelegenheid waar hij afgezien van de bizarre vorm van showmanschap die hij bezat niets te zoeken had. Ace Lockhart, de man die in z'n eentje de oorsprong van al haar huidige beproevingen vormde. Alsof vandaag al niet zwaar genoeg was, kwam hier het kapmes om haar hoofd eraf te hakken.

Ze overwoog om weg te glippen voordat de rouwenden de kerk verlieten. Alles om maar te vermijden dat ze haar baas twee keer op een dag zou tegenkomen. Maar voordat ze een opening in de menigte achter haar kon vinden, draaide hij zijn hoofd om, alsof haar kwaadwillend starende blik magnetisch was. Hun blikken kruisten elkaar, en ze wist dat het meer problemen zou opleveren

dan het waard was als ze wegging voordat hij dat deed. Als ze één ding had geleerd tijdens haar jaren in de testosteronrijke werkomgeving van nationale kranten, was het wel dat je een bullebak nooit brandstof voor zijn vuurtje moest geven.

En ze had Ace Lockhart voldoende van dichtbij meegemaakt om te weten wat een enorme bullebak hij precies kon zijn. Ze rende met veel plezier de onderzoeksafdeling van de *Sunday Globe*, toen Lockhart in de nasleep van Rupert Murdochs afbraak van de drukkersvakbonden de *Globe & Clarion*-groep had gekocht. Lockhart had besloten dat onderzoeksjournalistiek geldverspilling was – het kostte te veel tijd in verhouding tot wat het opbracht, zei hij. Omdat hij opbrengst alleen in termen van geld zag, niet in termen van respect of morele autoriteit. Vervolgens besloot hij dat de noordelijke tak van de krant ook geldverspilling was. Lockhart had alle journalisten ontslagen, op Allie, twee voetbalverslaggevers en een enkele fotograaf na. De rest kon wel worden afgehandeld door freelancers.

Hij had de zaak nog erger gemaakt door haar de betekenisloze titel van redacteur noordelijk nieuws te geven. Chef van geen ene mallemoer. Een herder van freelancers, een kwelgeest van contactpersonen, een jager op koppen zonder enige tijd om het soort verhalen te schrijven waarvoor Allie leefde. Hij had haar van de baan beroofd waar ze met veel moeite naar had weten op te klimmen, had haar vervolgens een gifbeker aangeboden en had haar uitgedaagd om met iets anders dan grootmoedigheid te reageren. Want wat hij met al haar collega's had gedaan was nog erger geweest. Allie wist het, en ze verachtte zichzelf erom dat ze Lockharts snode spelletje desondanks had meegespeeld.

Dus ze zette haar kraag op en dook er iets in ineen tegen de kou, blij met de flecevoering van haar slappe kuitlaarzen. Ze waren een weggevertje geweest van een modereportage die haar partner Rona had gedaan voor het tijdschrift *She*. Allie had geprofiteerd van de minachting die Rona had voor elk schoeisel met een hak van minder dan vijf centimeter (afgezien van wandelschoenen).

Het was geen ijdel wachten. Dat was het nooit bij Allie. Haar ogen waren druk bezig en zwierven over de menigte, de politie en haar collega-broodschrijvers. Haar oren waren ook alert, klaar om iets op te vangen wat wat kleur of textuur zou toevoegen aan wat

ze uiteindelijk ook zou gaan schrijven voor de krant van zondag. Of iets wat mogelijk een aanknopingspunt opleverde dat ze aan een van de freelancers kon doorspelen waar ze tegenwoordig gebruik van maakte in plaats van collega's. Ze mocht dan niet langer onderzoeksjournalist zijn, maar de instincten die ze gedurende een periode van tien jaar verder had ontwikkeld weigerden het op te geven.

Je kon met geen mogelijkheid om de dienst heen: kerkgezag zweefde door de lucht, en het vage geluid van gebeden en voordrachten en lofredes bereikte hen vanuit de kerk en van de live-uitzendingen die rondom hen geluid lekten. De predikant had het over het belang om vergiffenis boven wraakzucht te stellen. Alsof er een duidelijk iemand was om wraak op uit te oefenen, dacht Allie.

De deuren gingen eindelijk open, en de rouwenden kwamen naar buiten. Hoofden omlaag van verdriet of tegen het weer, en door alle zwarttinten waren ze haast niet van elkaar te onderscheiden. Iedereen behalve Lockhart, die met geheven hoofd over het pad kwam aanlopen, zijn elegante wenkbrauwen opgetrokken, terwijl hij de menigte afspeurde. Toen hij de straat bereikte, maakte hij zich los van de anderen en kwam hij op Allie af. Hij boog zich naar haar toe en begon te praten, zijn zoetgevooisde intonatie in tegenspraak met de hardheid van zijn woorden. Zoals gebruikelijk. 'Burns.' Een korte pauze. 'Zorg ervoor dat ik in het artikel voorkom dat je voor zondag gaat schrijven, wat het dan ook mag worden. Er lopen hier een paar fotografen van de *Clarion* rond, die laten je wel een paar plaatjes zien om uit te kiezen.' Vervolgens de glimlach, die net zozeer aan de menigte om haar heen was gericht als aan Allie zelf. Eén hand schoot omhoog alsof hij op het punt had gestaan hoffelijk naar hen te wuiven, maar vervolgens bedacht hij zich. Het was helemaal niets voor hem om zich in te houden, dacht Allie.

Het nieuwe jaar telde nog maar vier dagen, en Allie verachtte zichzelf al vanwege het feit dat ze Ace Lockharts monsterlijke ego op zijn wenken moest bedienen. Niet voor het eerst vroeg ze zich af hoe haar dromen en ambities zo laag konden zijn gezonken.

Toen Allie de voordeur opendeed, werd ze verwelkomd door het geluid van Enya's *Watermark*, al snel gevolgd door hun waanzinnig blijde borderterriër Germaine, met een staart die kwispelde als een stompe metronoom. Allie bukte om aan haar oren te krabbelen en liep toen naar de bron van de muziek. Het was woensdag, maar toen Allie de keuken binnenliep na de mistroostigheid van Lockerbie, was het er net zo gezellig als bij een etentje op zaterdagavond. Her en der op tafel stonden de restanten van een kaasgang. Rona had zich omringd met bewonderaars en naderde de clou van een anekdote die Allie eerder had gehoord, maar waarvan ze nog steeds genoot. Haar paarse zijden overhemd glinsterde in het schijnsel van de lampen, wat haar verhaal nog meer dramatiek verleende. Om haar heen zaten drie van hun vrienden, die helemaal gegrepen luisterden en al begonnen te gniffelen. Voor heel even merkte niemand Allie op, en ze stond het tafereel in zich op te nemen. Dit waren een aantal van de mensen die hen hadden opgenomen sinds hun komst uit Glasgow een jaar of zes geleden. De mensen door wie ze zich minder als ballingen hadden gevoeld.

Alix Thomas, rockdrummer en platenproducer, gepassioneerd, vernieuwend en provocatief, die haar krans van glimmende zwarte krullen van haar Barbadaanse vader had geërfd en haar scherpe gelaatstrekken en felgroene ogen van haar Manchesterse moeder, zat er relaxed bij in een zwart imitatie Sergio Tacchini-trainingspak. Jess Jones, chemicus op de researchafdeling van een farmaceutische gigant, bezat een blonde, blauwogige, onschuldige, typisch Engelse bekoorlijkheid die een intelligentie verhulde die geen genade kende en een cynische gevatheid waarmee ze ieder-

een die haar probeerde af te serveren neersabelde. Ze droeg haar gebruikelijke uniform van een gestreken wit overhemd met een spijkerbroek. En Bill Mortensen, een privédetective wiens blonde Viking-verschijning niet minder noir had kunnen zijn en wiens genialiteit met computers alleen werd geëvenaard door zijn rusteloze zoektocht naar de juiste vrouw – een zoektocht die waarschijnlijk werd belemmerd door zijn voorliefde voor poloshirts in primaire kleuren en gekreukelde chino's. Ze waren afzonderlijk in Allies en Rona's leven verschenen, en nu kon ze zich slechts nog met moeite de gedwongen beslotenheid van hun leven in Glasgow herinneren. Daar was het al moeilijk genoeg geweest om als vrouw op zoiets als enige voet van gelijkheid behandeld te worden, en uit de kast komen zou professionele zelfmoord zijn geweest voor de twee journalisten.

Het was ze gelukt om een paar jaar onder de gaydar te blijven door elk hun eigen huis aan te houden en hun avonden samen door te brengen in het huis van de een of de ander. Maar het was Allie allemaal te veel geworden toen ze van de nieuwsredactie het verhaal toegespeeld had gekregen over een sociaal werker die de zorg voor haar vier kinderen had overgelaten aan haar man, die vrachtwagenchauffeur was, zodat ze met een andere vrouw kon gaan samenwonen. Een vroegere klant bovendien, om het roddelverhaal nog iets smeüiger te maken. Allie had wat graafwerk verricht en kwam erachter dat de echtgenoot regelmatig geweld had gebruikt tegen zijn vrouw. Maar toen ze dat uit de doeken deed tegen haar waarnemend hoofdredacteur, had hij zich letterlijk in de handen gewreven van genoegen. 'Dat is zelfs nog beter, Allie. Die harteloze trut laat haar kinderen achter bij een gewelddadige echtgenoot. Geweldig!'

Ze kon niet onder het schrijven van het artikel uit komen, dus ze had het zo saai gemaakt als ze kon – vrouw gedwongen om haar kinderen te verlaten om aan haar brute echtgenoot te ontsnappen – maar wat er in de krant was verschenen was door de persklaarmakersafdeling veranderd in een sensatiestuk van een halve pagina, waarin de homohaat slechts werd geëvenaard door de vrouwenhaat.

En dus had ze laten weten dat ze op zoek was naar een baan in Manchester, een stad die in tabloidtermen afwisselend bekendstond

als Gaychester, Gunchester en Madchester. Het duurde maar enkele maanden voordat ze hoorde dat de *Sunday Globe* hun onderzoeksteam in het noorden wilde uitbreiden. Het voelde als een wonder – Allies droombaan die vrijkwam in de stad waar ze nu net wilde gaan wonen. Haar enige zorg was wat het voor haar relatie met Rona zou betekenen.

Ze had beter moeten weten. Rona had met een vrolijke kreet gereageerd, had haar zo stevig omhelsd dat haar borst er pijn van deed en had de fles Lanson Black Label gepakt die in de koelkast had liggen wachten tot er iets te vieren viel. ‘Manchester! Helemaal geweldig,’ had ze gezegd, terwijl ze toostte op Allie. ‘Een hoofdartikel om elke hoek. Met mijn contacten zal ik er op fluweel zitten.’

‘Ik begrijp het niet.’

‘Freelance, Allie. Ik kan het rondjes rijden rond de kerk voor de vrouwenpagina van de *Clarion* opgeven en eindelijk schrijven over alles waar ik dol op ben. Mode, design, muziek, theater. *Coronation Street*.’ Haar ogen glinsterden. ‘We stijgen op de maatschappelijke ladder, Allie.’

En daar had het ook op geleken. Allie had haar appartement verkocht, Rona had haar koetshuis met zijn muurschildering van Alasdair Gray verhuurd, en ze hadden het huis in Chorltonville gekocht, met een hypotheek die voor Allie nog altijd immens aanvoelde. Maar het geld stroomde binnen dankzij haar nieuwe en betere salaris en Rona’s ogenschijnlijk eindeloze stroom artikelen. Ze hadden zich in de homosubcultuur van de stad gewaagd, eerst voorzichtig, maar openlijker toen ze wat minder angstig werden en ze nieuwe vrienden maakten.

Nu keek Allie naar haar partner, bevlogen en zelfverzekerd, haar blonde haar glanzend in het felle licht van de keuken, en ze voelde de vertrouwde trots en liefde in haar opkomen, bijna tien jaar na hun eerste kus nog altijd even sterk. ‘Maar Chaz had zich het kamernummer verkeerd herinnerd,’ zei Rona, terwijl ze spanning liet doorklinken in haar stem. ‘In plaats van 354 had hij 345 gezegd tegen de nachtportier. En dat, mijn vrienden, was waarom ik om vier uur in de ochtend in mijn hotelkamer werd gewekt door een naakte fotograaf.’ En terwijl iedereen lachte, sprong Rona op en liep ze de kamer door om Allie in haar armen te sluiten. ‘Je bent terug,’ mompelde ze in haar oor, en ze kustte haar mondhoek teder.

Ze trok Allie naar de tafel toe, waar Alix al een glas rode wijn voor haar had ingeschonken.

‘Hoe was het?’ vroeg Jess, terwijl Allie zich uit haar jas werkte en een grote slok wijn nam.

‘Uitpuittend. Ik voel me alsof ik in andermans verdriet heb gezwommen.’ Allie zuchtte. Ze zag dat Rona haar bezorgd aankeek. ‘Maar ze gedroegen zich allemaal zo waardig.’

‘Ik heb me verbaasd over het gebrek aan schril geroep om wraak,’ zei Bill.

‘Volgens mij zijn de mensen nog steeds in shock. Zodra de inlichtingendiensten met zekerheid hebben vastgesteld wie erachter zit, kun je er donder op zeggen dat er represailles volgen.’ Jess pakte de bos druiven en brak er een takje af, waarna ze het met een paar haverkoeken op een bord legde en voor Allie neerzette. ‘Eet wat,’ zei ze, waarbij ze het restant van de kaas naar haar toe schoof.

‘Sorry, de boeuf stroganoff hebben we opgemaakt,’ zei Alix.

‘Zoveel honger heb ik niet.’ Allie sneed een stuk kruimelige witte lancashire af en een punt camembert. ‘Alsof de rouwdienst al niet zwaar genoeg was, moest die vervloekte Ace Lockhart nog zo nodig de moeite nemen om me op mijn huid te geven.’

‘Hoe bedoel je, Burns?’ Alix boog zich fronsend naar haar toe. Iedereen kende de verhalen over Lockhart en zijn oorlog om de tabloids met Rupert Murdoch. Met Allie bevriend zijn had haar vrienden het gevoel gegeven dat ze inside-informatie hadden over de flamboyante figuur met wie de rest van de media een haat-liefdeverhouding onderhield. Ze verachtten hem, maar ze konden hem niet weerstaan; hij was een permanente bron van goede kopij.

Allie zuchtte. ‘De gebruikelijke egotrip. Hij zag me toen hij de kerk binnenging en sprak me na afloop aan met de eis dat ik zijn aanwezigheid zou opnemen in wat ik ook voor de zondagkrant zou schrijven. Het is zo zuur. Hij helpt mijn carrière om zeep en verwacht vervolgens dat ik lid word van zijn fanclub.’

‘Hij denkt waarschijnlijk dat hij je carrière heeft gered in plaats van verwoest,’ merkte Jessica op. ‘Hij heeft het hele noordelijk team behalve jou tenslotte laten afvloeien. Ik wil wedden dat hij ervan overtuigd is dat jij hem heel veel verschuldigd bent.’

Rona opende nog een fles en schonk de glazen bij. ‘Als hij je al

een gedachte waardig acht. Mensen zoals wij zijn niet meer dan zand onder de wielen van zijn strijdswagen.'

Allie trok een gezicht. 'Genoeg over Lockhart. Het spijt me dat ik over hem ben begonnen. Vrolijk me op, jongens. Iemand moet toch een betere dag hebben gehad dan ik. Jess, wat heb jij zoal gedaan?'

'Geloof het of niet, maar het is eigenlijk best een opwindende week geweest. Mijn groepje is een klinische test aan het voorbereiden van een gecombineerde therapie om te voorkomen dat hiv-positieve patiënten pneumocystis krijgen. We zijn er zeer opgewonden over, omdat het zo'n zware levensbedreigende infectie is voor patiënten met aids. En ik kreeg vandaag ook te horen dat een van onze onderzoeksteams denkt dat het een paar veelbelovende aanknopingspunten heeft gevonden voor een vaccin tegen hiv.'

'Dat zou een enorme doorbraak zijn,' zei Bill.

'Dat kun je wel zeggen,' zei Jess. 'Ik denk erover om te solliciteren naar een plekje in dat team. Maar het zal waarschijnlijk gestationeerd worden in ons onderzoekscentrum in Groningen, en ik weet niet of ik wel naar Nederland wil verhuizen.'

'Heel vlak, Nederland,' zei Rona. 'Je zou de bergen missen.'

'En belangrijker nog, ik zou avonden als deze missen.' Ze trok een scheef gezicht toen de muziek veranderde in de soundtrack van *Chariots of Fire*. 'Hoewel, misschien niet de achtergrondmuziek.'

Allie haalde haar schouders op. 'Het is maar behang voor een entente. Maar Jess, wij zijn ook verhuisd, en het is het beste wat we ooit gedaan hebben.'

'Op één na beste, toch zeker?' zei Rona met een ondeugend glimlachje. 'Jess, je zou er echt voor moeten gaan. Je zou ons missen, en we zouden jou missen, maar er gaan elke dag vluchten naar Amsterdam, en we zouden je komen opzoeken. En er zijn daar genoeg leuke potten om je leven mee te veranderen.'

'Om maar te zwijgen van het feit dat het enorm spannend zou zijn om daar aan het voorfront te staan van onderzoek dat de wereld zou kunnen veranderen,' zei Allie droogjes.

'En dit is verdomme echt iets wat nodig moet veranderen,' zei Alix met een zucht. 'Bill, herinner je je Matt Singleton nog?'

Bill trok aan zijn baard. 'Bassist? Zat vroeger bij Trudge? Zat jij in lang vervlogen tijden niet met hem in de Anarcho-Syndicalists?' Jess giechelde. 'Pakkende naam.'

‘Pakkender dan onze liedjes, geloof me,’ zei Alix. ‘Vandaar verleden tijd. Mattie bleek op de een of andere manier altijd de beste muzikant in een middelmatige band te zijn, dus toen ik de studio begon op te zetten, zocht ik weer contact met hem. Je hebt altijd goede studiomuzikanten nodig, weet je?’ Ze haalde een leren tabakszakje uit haar zak en begon met een uit lange gewoonte geboren gemak een joint te draaien. ‘Ik wist dat hij heroïne gebruikte, maar lange tijd leek het erop dat hij de baas was in plaats van de drug.’ Ze verkruiemde wat dope in de tabak. ‘Maar soms wint de behoefte het van je gezonde verstand, en hij deelde naalden met anderen.’ Ze zuchtte. Allie wist wat er ging komen. ‘En boem! De gast wordt overvallen door hiv.’

‘Hoge prijs voor een moment van domheid,’ zei Rona. Ze wisten allemaal dat hiv het doodvonnis was. De enige vraag was hoelang het zou duren voordat aids je te pakken kreeg. Maar het maakte niet uit of het met een slakkengangetje of met een galop was, het eindresultaat was hetzelfde.

‘Ja. Dus wat ik vandaag heb gedaan, Allie, kwam neer op een stukje persoonlijk verdriet. Ik ben op bezoek geweest bij die goeie ouwe Mattie, die nog niet dood is, maar wel letterlijk op sterven na, met één been al in het graf.’ Ze perste er een glimlach uit die haar ogen bij lange na niet bereikte en likte vervolgens aan de lijmrand van het vloeitje, waarna ze de joint met behendige expertise dichtrolde.

Allie stak haar hand uit en legde hem op de vrije hand van Alix, op hetzelfde moment dat Bill een arm om haar smalle schouders sloeg. ‘Dat is klote,’ zei hij.

Alix lachte onecht. ‘Ja, geen idee waar ik nu een behoorlijke basist vandaan moet halen.’ Ze trok haar hand onder die van Allie vandaan en ontstak haar aansteker. Ze nam een diepe haal van de joint en gaf hem toen aan Bill.

‘Wordt er voor hem gezorgd?’ vroeg Jess.

‘Hij ligt in het revalidatiecentrum in Prestwich. Nou ja, ze noemen het revalidatie, maar tegenwoordig is het eerder een pakhuis voor de stervenden.’ Alix schudde haar bovenlichaam iets. ‘Dat is niet eerlijk, het spijt me. Het personeel is geweldig. En ze runnen klinieken voor de patiënten die hiv-positief zijn maar nog geen regelrechte aids hebben gekregen. En ze helpen hen om clean te

worden en van de heroïne af te blijven.’ Ze keek Allie strak aan. ‘Weet je wat het gekke is? Dat centrum met vijftien bedden daar in Noord-Manchester? Meer dan de helft van de gasten die er liggen zijn van jouw soort.’

‘Hoe bedoel je, van mijn soort?’ vroeg Allie oprecht verbluft.

‘Schotten. Jullie exporteren tegenwoordig niet alleen maar whisky, maar ook junkies.’